

16

Hann hét Akam. Hann var höfðinnu lægri en ég en

samt ári eldri. Hann hafði komið til Þýskalands með mömmu sinni og fimm ára systur. Ég þorði ekki að spyrja um pabba hans en mig grunaði að myndin í vasanum væri af honum. Á meðan við borðuðum samlokurnar spjölluðum við aðeins saman. Ég var hissa á því að hann skyldi ekki vita hvar Íslandi væri. Hann kannaðist ekki einu sinni við víkingaklappið.¹²⁸

— Hefur þú ekki áhuga á íþróttum?

— Nei, alls ekki.

— Hvaða áhugamál áttu þá? spurði ég.

Hann yppti öxlum.¹²⁹

— Lestu bækur? spurði ég og fannst ég hjóma eins og miðaldra útvarpismaður á Rás 1.

¹²⁸ Víkingaklappið er röð af klöppum og hrópum sem hefur verið notuð af stuðningsfólki íslenska landsliðsins í knattspyrnu síðan það keppti á Evrópumeystaramótinu í Frakklandi 2016.

¹²⁹ Að yppa öxlum er að lyfta þeim aðeins upp, hreyfing sem sýnir að maður viti ekki eitthvað.

— Nei, svaraði hann en hugsaði sig svo um.

— Eða jú, ég les um stjörnufræði og hef líka áhuga á stærðfræði. Mér finnst ekki gaman að lesa bullsögur.

— Hvað meinarðu?

— Æ, Harry Potter og svoléiðis.

— Ertu að meina skáldsögur?

— Já, eða sögur sem fólk býr til og fjalla ekki um það sem gerist í raun og veru.

— En þú?

— Mér finnst gaman að lesa eiginlega allt.

Þetta byrjaði ekki vel. Ég sem elskaði Harry Potter. Áttum við eitthvað sameiginlegt? Hafði hann nokkurt ímyndunarafli eða húmor? hugsaði ég og fann hvað ég saknaði Lindu.

Akam starði alvarlegur út í loftið.

— Ég er ömurleg í stærðfræði, sagði ég til að

létta stemninguna.

Hann leit hissa á mig, reisti sig aðeins upp

og sagði:

— Ég get hjálpað þér. Mér finnst mjög

skemmtilegt að leysa erfið dæmi.

Svo virtist hann strax sjá eftir því að hafa

boðið þetta.

— Takk kærlega, það væri frábært.

Mig langaði ekkert sérstaklega til að bæta mig í stærðfræði. En hann hafði sagt þetta stoltur á svið. Kannski myndi það gleðja hann að fá að hjálpa mér?

Við gengum saman inn í skólann. Hinir krakkarnir stöðu á okkur og þískruðu¹³⁰ á áberandi hátt. Mér fannst það skrytið. Heima á Íslandi voru allir svo uppteknir í símunum sínum í frímínútum. Þar væri fólk frekar baktalað¹³¹ á snappinu, tiktok eða messenger, ekki á skólalóðinni. Tveir strákar sem stóðu við innganginn sögðu eitthvað við Akam sem ég skildi ekki. En svar Akams skildi ég.

— Þegiðu!

Þá sneri strákurinn sér að mér og spurði á

lélegri ensku:

— Singa broddarnir ekkert þegar hann kyssir þig? Lenda þeir kannski akkúrat á milli brjóstanna á þér?

130 Að þískra er að tala svo lægt að aðrir heyri ekki það sem sagt er.

131 Að baktala fólk er að tala illa um fólk án þess að það viti af því.

Ég varð orðlaus. Hafði ég gert þessum náunga eitthvað? Var nóg að ég væri nálægt Akam til að þeim myndist í lagi að tala svona við mig? Ég fann reiðina brjótast fram.

Hann setti stút á munninn og lét eins og hann væri að kyssa og kreista¹³² brjóst. Þótt það væri fánánlegt, þá eldroðnaði ég og mér leið hörmulega. Mest langaði mig til að ráðast á hann. Mér datt bara eitt í hug að segja um leið og ég sendi honum folkmerki og labbaði í burtu.

— *Fuck you.*

Ég þekki þessa týpu. Svona ómerkilega náunga sem rembast við að vera kúl en þurfa stöðuga viðurkenningu frá félögum sínum. Stuðningsmönnum sem vita hvenær á að hlæja svo foringinn líti ekki út eins og kúkur meðan hann níðist¹³³ á öðrum. Án klappliðsins eru þessir gaurar ekkert.

Þegar ég ætlaði að spyrja Akam hverjir þeir væru var hann hofinn. Ertu skræfa,¹³⁴ drengur? Hugsaði ég og hristi höfuðið.

132 Að kreista er að þrýsta fast.

133 Að níðast á öðrum er að þína aðra.

134 Skræfa er það sama og heigull, gunga. Sú/sá sem þeir ekki, er ekki hugrök/hugrakkur.

17

Næsta dag voru íþróttir í lok skóladags. Íþróttakennarinn okkar, Herr Schunk, leiddi okkur eins og unga í halarófu¹³⁵ út að skógarstíg. Ég varð vonsvikin þegar ég fattaði að útihlaup voru á dagskrá. Ef það er einhver íþrótt sem ég virki-lega hata, þá eru það langhlaup. Ég er með astma og fæ alltaf geðveikt hóstakast eftir mikla áreynslu. Mamma og pabbi létu mig prófa fullt af íþróttum. Sú eina sem ég gafst ekki strax upp á var glíma, sem ég æfði í nokkur ár.

Ég hljóp af stað í sandöllumum sem mamma hafði keypt handa mér. Hafði ekki hugmynd um að það ætti að mæta með hlaupaskó. Ég dróst strax aftur úr¹³⁶ hinnum krökkunnum. Meira að segja feilaginn¹³⁷ strákur sem gat varla lyft

135 Halarófa er röð.

136 Að dragast aftur úr er að færast aftar og aftar í röð eða hópi.

137 Að vera feilaginn/feilaginn er að vera svolítið feitur.

fótunum stakk mig af.¹³⁸ Þegar stígurinn greindist í tvennt vissi ég ekkert hvað ég ætti að gera og var alveg að bugast.¹³⁹ Hikandi valdi ég breiðari stíginn og gekk rólega áfram. Ég var komin með blöðru á aðra stórutána og ógeðslegt hælssæri¹⁴⁰ eftir sandalana þegar ég loksins fór úr þeim. Ég gekk spölkorn¹⁴¹ berfætt en stoppaði svo alveg búin á því. Reynði að hlusta eftir mannsröddum en heyrði ekkert nema ærandi fuglasöng.

Djöfulsins, helvítis, andskotans, helvítis djöfulsins foking folk, sagði ég við sjálfa mig. Ég lofaði mér því að mæta aldrei aftur í þennan ömurlega skóla. Í kvöld skyldi ég heimta að fara aftur heim til Íslands og búa hjá pabba. Af hverju gat ég ekki verið góð í íþróttum, bara einhverri andskotans íþróttagrein? Mér væri sama í hverju. Ég þekkti alveg nokkra krakka sem fengu ekkert háar einkunnir en voru þó góðir í fótbolta eða fimleikum og nutu virðingar félaganna sinna fyrir það.

138 Að stinga einhvern af er að fara langt á undan einhverjum.

139 Að bugast er að gefast upp.

140 Hælssæri er sár á hælnum, oft úr af nýjum skóm eða skóm sem ekki passa.

141 Spölkorn er stutt leið.

Pegar ég var búin að missa næstum því alla von hlammaði¹⁴² ég mér hágrátandi á bekk sem stóð til hliðar við stíginn. Þú ert sígrenjandi, Hrafnhildur, sagði ég við sjálfa mig. Ferleg vaeluskjóða¹⁴³ geturðu endalaust verið. Æfi, áfram með þig. Svona toguðust á í mér tvær persónur. Önnur rakkaði mig niður.¹⁴⁴ Hin reyndi að stappa í mig stálinu.¹⁴⁵ Önnur var óvinur minn, hin var vinur minn. Þetta rifrildi þekkti ég vel. Ég horfði niður og sá haug af maurum skríða upp á ristarnar á mér og milli tána. Hvað ef ég dey í þessum skógi? Ég sá fyrir mér fyrrisagnir í fjölmíðlum heima. Íslenskrar stúllku saknað í Þýskalandi – „Týndist í Íþróttatíma á fyrsta skóladegi sínum.“ Svo kæmi frétt um að ég hefði fundist látin,¹⁴⁶ hálféin af villidýrtum ... Ég fór að hágráta yfir þessum ímyndaða dauðadaga og tilbugsuninni um pabba bugaðan¹⁴⁷ af sorg. Á því augnabliki fann ég allt í einu sterka reykingsalykt.

142 Að hlamma sér niður þýðir að setjast þungt niður.

143 Vaeluskjóða er einhver sem vælir, kvartar eða grætur mikið.

144 Að rakka einhvern niður þýðir að gagnýna einhvern mjög harðlega.

145 Að stappa í einhvern stálinu þýðir að hvetja einhvern áfram.

146 Látin/Látinn þýðir það sama og dán/dáinn.

147 Sú/sá sem er buguð/bugaður á engu orku lengur til.

Ég leit undrandi til hliðar. Þetta var stelpan, þessi með hringinn í nefinu og öll götin í eyrunum. Hún var sest á bekkinn hjá mér og reykti eins og ekkert væri sjálfsagðara. Ég var svo hissa að ég gleymdi að gráta. Hún var ekki í Íþróttafötum heldur svartklædd frá toppi til tótar í óreimduðum leðurstígvélum. Hún var með rauð gerviaugnhár, svartan augnskugga og svart naglalakk á mjóum fingrunum. Hárið var fjólu-blátt og á enni hennar voru speglagleraugu í sama lit. Hún tók djúpan smók af sígarettunni áður en hún kramdi stubbinn¹⁴⁸ undir sólanum.

— Skórnir mínir eru því miður of litlir á þig, sagði hún. — En við ættum samt að nota sama númer af sólgleraugum, bætti hún glottandi við og rétti mér þau.

Ég leit í augu hennar. Þau voru góðleg og mild, í algjörrri mótsögn við klæðnað hennar og raddblæ. Eða svo fannst mér. Hún talaði hratt og kæruleysislega á óvenju góðri ensku.

— Farðu líka í sokkana. Það er miklu skárra að labba í þeim en bertætt, sagði hún í skipandi tón.

148 Stubburinn er hér sígarettustubbur, filterinn á endanum.

Ég hlýddi, klæddi mig í sokkana hennar og setti á mig gleraugun. Ég bjóst við að hún færi aftur í skóna en í staðinn gekk hún berfætt af stað eins og hún væri alvön því að ganga um skólaus. Ég elti.

— Láttu mig um að skýra þetta út fyrir Herr Schunk, sagði hún.

— Takk!

Svo bauð hún mér sígarettu, sem ég afþakkaði.

— Gott hjá þér, sagði hún. — Þú skalt aldrei byrja! Það reykja allt of margir unglingar í Þýskalandi.

Hún hljómaði eins og fullorðin kona. Ég bjóst næstum við að hún myndi klappa mér á öxlina eins og litlum krakka.

— Elki á Íslandi, sagði ég, og fannst ég hljóma hallærislega.¹⁴⁹

— Ókei, en heyrðu annars, ég heiti Annika.

— Hrafnhildur, sagði ég þótt ég vissi að hér gæti enginn kallað mig réttu nafni.

— Ég veit en má ég kalla þig Hildu? spurði hún þá og brosti örlítið.

149 Hallærislega þýðir hér asnalega.

— Já, já, sagði ég og brosti á móti.

Sem betur fór voru flestir krakkarnir inni í íþróttahúsi að skipra um fót þegar við komum til baka. Herr Schunk komst varla að¹⁵⁰ á

meðan Annika útskýrði fyrir honum hvers vegna við værum svona seinar. Hún talaði með miklum handahreyfingum og benti aftur og aftur á tæmar á sér. Að lokum gafst hann upp.

— Ég sagði honum bara að við hefðum gengið skólausar til að þjálf á okkur fæturna. Margar rannsóknir hafi sýnt að það sé miklu hollara en að hlaupa í skóm.

— Takk, sagði ég enn og aftur og dáðist að því hvað Annika var hugmyndarík.¹⁵¹

— Kemurðu með niður í bæ? spurði hún þá eins og við hefðum verið vinkonur í mörg ár.

Eiginlega langaði mig heim en samt ekki. Það yrði ekkert gaman að segiast hafa villst í

150 Að komast ekki að þýðir hér að ná ekki að segja það sem maður vill segja.

151 Að vera hugmyndarík/hugmyndaríkur er að fá margar hugmyndir.

fyrsta íþróttáttamanum og verið niðurlægð¹⁵² í fimínúttunum. Frekar vildi ég geta sagst hafa farið í bæinn með nýrri vinkonu. Hún væri rosalega fín stelpa, myndi ég bæta við og þá yrði mamma ánægð. Hún myndi auðvitað spyrja hvort hún væri góður námsmaður og hvað foreldrar hennar ynnu við. Eins og það skipi einhverju máli.

— Já, ég er til, svaraði ég Anniku.

En ég myndi þurfa plástur og aðra skó.

— Komum bara við heima, þú passar nokkurn veginn í skó af pabba, sagði fröken ráðagóð.¹⁵³

Begar við vorum að leggja af stað sá ég Akam vandræðast við útidyrnar. Hann vildi greinilega tala við mig. En ég hafði ekkert að gera við náunga sem lét sig hverfa þegar aðrir gerðu lítið úr mér. Með Anniku mér við hlið gekk ég hratt fram hjá honum, lét eins og ég hefði aldrei séð hann fyrr. Eftirvæntingin¹⁵⁴ í svip hans breyttist í vonbrigði¹⁵⁵ og þá fékk ég þínu sting í hjartað.

152 Að vera niðurlægð/niðurlægður þýðir að einhver sýni manni ekki virðingu í samskiptum, stundum fyrir framan aðra.

153 Að vera ráðagóð/ráðagóður þýðir að finna auðveldlega lausnir á vandamálum.

154 Eftirvænting þýðir hér von.

155 Vonbrigði er þegar maður missir vonina um að eitthvað gerist eða þegar eitthvað hefur brugðist sem maður vonaðist efnir.

Ég hafði ímyndað mér að Annika byggi í íbúð þar sem allt væri í drasli og að mamma hennar og pabbi væru listafolk eða rækju tattústofu.

Það var ekki rétt. Það fyrsta sem ég sá var rauður blæjubíll¹⁵⁶ fyrir framan gult einbýlishús með stórum hvítum gluggum. Í garðinum var fullt af fallegum blómum og runnum.

— Eru foreldrar þínir arkitektar?

— Nei.

— Garðyrkjumenn?

— Nei, og þá hló hún. — Pabbi er læknir.

— Flott hús.

— Það finnst mér ekki. Ég vildi miklu frekar búa í litlu húsi. Eða í íbúð í háhýsi með lyftu og stórum svölum.

— Áttu mörg systkin?

— Núll.

156 Blæjubíll er bíll með tjaldþaki sem hægt er að draga niður.

— Vá, hvað gerirð þið þá við allt þetta pláss?

— Sána, skrifstofa, tvær stofur, borðstofa, bíljarðherbergi, líkamsræktarherbergi, bóka-herbergi, sjónvarpsherbergi, mitt herbergi, herbergi foreldra minna, já eða pabba, og gestaherbergi sem enginn kemur í af því að pabbi er alltaf að vinna.

— En mamma þín?

— Hún er dái.

— Ókei, sagði ég bara og vissi ekkert hvað ég átti að segja næst.

Samt langaði mig til að vita meira og bætti því við eftir smástund:

— Er langt síðan?

— Nokkur ár, sagði hún, sneri lyklinum í skránni og hálfsparkaði upp hurðinni og skildi dyrnar eftir opnar.

— Komdu inn, sagði hún undir risastórti kristalsljósakrónu í forstofu þar sem feikilega¹⁵⁷ hátt var til lofts.

Inni í húsinu var allt rosalega flott. Málverk á veggjunnum og hvítur leðursófi í stofunni. Ég elti

157 Feikilega þýðir rosalega.

Anníku á sokkunum alla leið að herberginu hennar sem var eins og hellir. Lofíð var kol svart og veggirnir dökkfólubláir. Meira að segja rúmið var svart og rúmteppið líka. Á einn vegginn var búíð að mála mörg óhugnanleg¹⁵⁸ andlit sem flest grétu rauðum tárnum. Ég stirðnaði upp. Sokkarnir mínir limdust við gólfhð. Ég kippist við þegar Anníka sagði:

— Farðu í þessa!

Svo skelli hún hvítum Adidas-skóm á gólfhð.

— Hérna er spritt og plástrar og nýir sokkar, ég hendi bara hinnum.

Svo rauk hún út úr herberginu.

Þegar ég tók lestina til Trier með Anníku fannst mér sem liðnar væru tvær vikur frá því ég byrjaði í skólanum en ekki tveir dagar. Ég var í skóm af pabba hennar sem voru í það minnsta tveimur númerum of stórir á mig. Mér fannst tilvera¹⁵⁹ mín öll vera of stór á mig. Mér var orðið kalt og

158 Óhugnanlegt er eitthvað sem máður hræðist.

159 Tilveran þýðir hér allt sem Hrafnhildur er búin að upplifa.

langaði heim í heitt það. Ég herti mig upp¹⁶⁰ og spurði Anníku hvað hún væri von að gera þegar hún færi í baðinn.

— Hitta vini mína.

— Eru þeir úr sama skóla og við?

— Sumir.

Við þögðum mestalla leiðina en þegar við

vorum næstum komnar, sagði hún allt í einu:

— Þú ert með geggið flott hár.

Ég gat ekki annað en brosað.

— Takk.

— Mamma var líka með krullað hár, samt ekki svona rosalega rautt.

Hún píróði augun¹⁶¹ eins og hún væri að bera okkur saman. Mér fannst það pínulítið óþægilegt.

— Hún var líka með grænleit augu, samt aðeins dekkri en þín.

— Ókei.

— Hvað ertu há?

160 Að herða sig upp þýðir hér að reyna að sýnast dugleg/duglegur og ákveðin/ákveðinn.

161 Að píra augun er að herpa saman augnlokkin til að reyna að sjá betur.

— 1,76 held ég.

— Vá! Þú ætir að verða fyrirseta eða leikkona. Ekki spyrja mig hvað ég er há.

— Allt í lagi.

— Æ, það skipir svo sem ekki máli. Ég er 1,58, en ég var líka fyrirburi,¹⁶² átti eiginlega ekki að fá að lifa.

— Gott þú gerðir það, sagði ég. — Þú bjargaðir lífi mínu.

Þá hló hún svo innlega að ég gat ekki annað en hlegið með.

Við höfðum talað saman á ensku en þegar Anníka hittu tvær stelpur á lestarstöðinni, sem greinilega voru vinkonur hennar, skippti hún yfir í þýsku og ég skildi ekki neitt. Þær reyktu og voru ekkert að fela það. Ég elti þær en með hverju skrefi langaði mig meira og meira til að fara heim. Ég ætlaði að fara að segja Anníku það þegar hún ýtti í öxlina á mér og stillti sér upp við hliðina á mér.

162 Fyrirburi er sú/sá sem fæðist fyrir tímann, áður en lokið er 37 vikna meðgöngu.

— Er fröken aumningjagóð¹⁶³ mætt?

Fyrst fattaði ég ekki að verið væri að tala til mín. Annika snéri sér að stráknum sem hafði talað niður til mín fyrir um daginn. Við hlið hans stóð sláni¹⁶⁴ sem var eins og boginn ljósastaur.

Annika svaraði stráknum úr skólanum á ensku.

Hann var frekjulegur á svipinn.

— Hvað meinarðu?

— Þetta er nýja vinkonan hans Akams, það er komin rauð könguló til að passa litla ljóta maurinn.

— Haltu kjafti!

— Haltu kjafti sjálf, Annika!

— Drullaðu þér í burtu!

— Róleg Annika, ertu í vinnu fyrir Rauða krossinn? Sagði pabbi þinn þér að vera góða stelpan?

— Farðu, fífið þitt!

— Ertu farin að aðstoða Kúrdá?

— Ég sagði: Drullaðu þér.

163 Aumningjagóð/aumningjagóður er orð sem notað er um fólk sem vill hjálpa þeim sem þurfa hjálp. Orðið er oft notað í kaldhæðni.

164 Orðið sláni þýðir mjög hávaxinn og mjór einstaklingur.

Annika öskraði á hann. Hvað var eiginlega í gangi? Strákurinn leit á mig.

— Velkomin til Þýskalands, rauða hóra, láttu mig vita þegar þú verður á lausu.

— Hlustaðu ekki á hann, sagði Annika og dró mig í burtu.

Þétt upp við mig þúaði hún sígarettu á milljón, svo ég var að kafna.

— Þetta er hálfviti. Þetta er asni, sagði hún.

Allt í einu fór hún að hágráta og ég hugsaði bara: Nei, ekki fleiri tár í dag.

— Þau voru sko saman, sagði önnur vinkonan.

— Hann var oft ógeðslega ómerkilegur við hana.¹⁶⁵ Hann er líka ógeðslegur rasisti.

— Ókei, sagði ég bara hóstandi og skjálfandi af kulda.

Samt var ekkert kalt úti.

— Ég held ég fari bara heim.

— Ertu viss? sagði Annika og þurrkaði tárin.

— Við ætlum sko að fá okkur pitsu.

— Já, ég er viss. Talkk samt.

165 Að vera ómerkileg/ómerkilegur við einhvern er að komast illa fram, jafnvel særandi.

— Ókei, sagði hún. — Við sjáumst á morgun.

Svo faðmaði hún mig og bætti við:

— Fyrirgefðu, þú átt þetta alls ekki skilið.

Ég held að þú sért frábær manneskja.

Mamma sat á gólfnu og var að mála borð þegar ég kom heim.

— Hvað er að sjá þig, ástin mín?

— Þetta eru ömurlægir sandalar, ógeðslegir.

Ég er búin að pína mig í þeim í allan dag, líka í Íþróttum. Af hverju mátti ég ekki bara fara í skóm sem ég er von að ganga í?

Ég lét mig falla í sófann.

— Elsku ástin mín.

— Ég fer ekki í þeim aftur.

— Nei, nei, við kaupum einhverja góða Íþróttaskó.

— Ekki Adidas.

— Nú?

— Bara ekki Adidas, sagði ég. — Þetta er líka ömurlægur skóli, ég skil ekki neitt.

— Það lagast.¹⁶⁶

166 Að lagast þýðir að verða betra.

— Ég á aldrei eftir að læra þýsku.

— Æ, elsku ástin mín.

Mamma settist hjá mér og tók utan um mig, strauk hárið frá andlitinu, kyssu mig varlega á ennið og sagði:

— Elsku gullið mitt. Þetta er líka mér að kenna. Við kaupum aðra skó á þig.

Ég lá lengi í faðmi hennar og hugsaði heim til Íslands, heim til pabba. *Vertu sterk, Hrafnhildur, vertu sterk*, heyrði ég hann segja, og svo stóð ég á fætur og gekk upp í herbergið mitt.

Ég kveið því að mæta í skólann daginn eftir.

19

— Þetta árið byrja þrír nemandur í bekknum, þar af einn frá Íslandi, sagði Heinz-Otto.

— Hrafnhildur, sagði hann. — Ísland átti fyrsta kvenforsetann í heiminum, Vigdís Finnbogadóttur. Ekki satt?

— Jú, það er rétt, sagði ég og roðnaði.

Ég var þakklát fyrir að hann talaði ensku en var ekki ánægð með alla þessa athygli fyrir framan bekkinn.

— Forsætisráðherra ykkar er kona, Katrín Jakobsdóttir. Ekki satt?

— Jú, það er rétt, sagði ég og leit hikandi upp.

Allir hortöu á mig.

— Angela Merkel, kanslari Þýskalands, hefur heimsótt Ísland og frú Jakobsdóttir hefur sömuleiðis heimsótt Frau Merkel til Þýskalands.

Vissirðu það?

— Já, sagði ég en var ekki alveg viss.

— Þær virðast vera sammála um margt. Já, eða hvað heldur þú?

— Örugglega, sagði ég án þess að vita það.

— En af hverju? Hver er þín skoðun á því, Hrafnhildur? sagði hann og gekk í áttina til mín, sposkur¹⁶⁷ á svip.

Nú varð ég hissa. Mig langaði að segja að ég hefði ekki minnstu hugmynd um það. En mér fannst ég verða að svara. Þótt ég þekkti Heinz-Otto næstum ekki neitt langaði mig ekki til að bregðast honum.¹⁶⁸

Skælbrosandi stóð hann rétt hjá mér og kinkaði kalli með útrétta handleggji. Ég sagði hikandi:

— Líklega loftslagsmálin¹⁶⁹ og, já, hérna sko, kannski hefur Merkel verið fyrirmynd Katrínar.

Eiginlega beið ég eftir að hann myndi andvarpa þungt, láta hendur síga og snúa sér að einhverjum öðrum. Á meðan horfði ég enn stífar niður í borðið, greip penna og fór að krotta svo fast

167 Að vera sposk/sposkur þýðir að brosa stríðnislega.

168 Að bregðast einhverjum þýðir það sama og standast ekki væntingar, eða gera ekki það sem vonast er til.

169 Orðið loftslagsmál á t.d. við um hlýnun jarðar og aðrar breytingar á veðri vegna umhverfisáhrifa, oft af mannavöldum.

í stílabókina að penninn stakkest í gegnum næstu síður.

— Það held ég að sé alveg rétt. *Ganz richtig, ganz richtig, aber*, sagði hann. — Það hlýtur að vera fleira, Hrafnhildur.

Fyrst spurði hann á þýsku en endurtók svo spurninguna á ensku.

Segðu bara eitthvað, Hrafnhildur, bara eitthvað svo þú virkir ekki nautheimsk, sagði ég við sjálfa mig.

— Eh, hérna, ég held að þær hafi báðar kjark¹⁷⁰ til að taka erfiðar ákvarðanir og fá fólk til að styðja sig, sagði ég og þorði ekki að líta upp.

— Góðir punktar, góðir punktar, sagði Heinz-Otto.

Nú fannst mér vera kominn tími til að þessi kennslustund færi að snúast um meira en þekkingu mína. Þessi ný kennari minn var hins vegar ekki sammála.

— Hrafnhildur, þú þarft að læra þýsku, sagði hann afskaplega skýrt á þýsku.

— Ég veit það, sagði ég.

170 Kjarkur þýðir hugrekki.

— Nú ætla ég að láta þig fá verkefni. Á þýsku, þætti hann við. — Ég ætla að biðja þig um að skrifa um Angelu Merkel og Katrínu Jakobsdóttur. Hvað þær eigi mögulega sameiginlegt og að hvaða leyti þær eru ólíkar.

— Ókei, sagði ég bara.

Hvar er ég lent? hugsaði ég. Aldrei hefði nokkrum nemandi á Íslandi verið fengið svona erfitt verkefni strax í upphafi skólaársins. Og alls ekki ef hann kynni ekki tungumálið.

— Ég tók eftir því þegar þú talaðir um frú Jakobsdóttur þá sagðir þú Katrín. Varla talið þið um forsætisráðherra ykkar með því að nota fornafn þeirra?

Hann horfði yfir bekkinn, virtist vita svarið og vilja sjá viðbrögð krakkanna þegar það kæmi.

— Jú, allir tala um og við alla með fornafni á Íslandi.

— Ja-há. Heyrið þið það, nemendur góðir? Krakkarir litu á Heinz-Otto og hættu að glápa á mig. Nema einn. Annika. Hún brosti út að eyrum með þumalinn á lofti og myndaði orðið kúl með vörnum. Ég leit undan. Í dag

ætlaði ég sjálf að velja mér félagsskap og hafði ákveðið að tala hvorki við hana né Akam. Þá sagði Heinz-Otto:

— Ef Hrafnhildur á að geta skrifað, ja, eigum við að segja þrjár síður á þýsku, þá held ég að hún þurfi einhverja aðstoð. Er einhver tilbúinn til þess að hjálpa henni?

Ég sá hönd þjóta á loft. Auðvitað var það Annika sem sat teinrétt¹⁷¹ með upprétta hönd, brosandí til skiptis til mín og Heinz-Ottos. Ég vonaðist til að einhver annar myndi rétta upp hönd. Ég vildi ekki að fyrsta manneskjan sem kæmi með mér heim væri þönkari með níu göt í eyrunum og eitt í nefnu. Mamma fengi nett sjökk. Fjórir krakkar, sem ég myndi kalla venjulega, litu í aðra átt.

— Takk, Annika, sagði Heinz-Otto og leit yfir bekkinn. — Vilja fleiri bjóða fram aðstoð sína? Wibeke?

— Nei, því miður, Herr Fischer, sagði ljóshærð stelpa með tagl og brosti. — Það er svo mikið að gera í víólunáminu.

171 Teinrétt/teinréttur þýðir það sama og mjög bein/beinn.

Svo leit hún á mig, grafalvarlegum og rannsakandi augum.

— Gott og vel. Þá segjum við það. Ég ætla að vera örlátur¹⁷² og gefa ykkur fjórar vikur til að klára þetta verkefni. En nú að efniinu, sagði hann hressilega og kveikti á tölvunni.

Ég gekk út í fyrstu frímínútur dagsins ákveðin í að limast hvorki við Akam né Anniku.

Í dag ætlaði ég að kynnast krökkum sem minntu mig á þá sem ég þekkti best heima.

Krakka sem mömmu myndi líka vel við og kærnu mér ekki í vandræði. Efnileg¹⁷³ eintök eins og hún kallar þá. Því gekk ég um á skólalóðinni með þrjá tyggiópakka í rassvasanum. Annika stóð upp við vegg með krökkum sem klæddu sig eins og hún, í svart frá toppi til táar. Hún horfði á mig og veifaði mér en ég lét sem ég sæi hana ekki. Þá kom ég auga á nokkrar stelpur úr bekknum og gekk til þeirra. Mér leið vandræðalega illa.

172 Að vera örlát/örlátur þýðir að vilja gefa öðrum mikið af einhverju, vera ekki nísk/nískur.

173 Efnilegt er það sem er líklegt til að taka framförum, verða enn betra seinna.

Mest langaði mig til að hverfa aftur að girðing-
unni og vera þar í friði með þessum Akam en vildi
ekki vera stimpluð sem einhver lúser.

Ég gekk inn í hópinn og sagði:

— Hæ, um hvað eruð þið að tala?

Þær snarþögnuðu og litu undrandi á mig. Svo
sagði ein þeirra:

— Varstu að spá í eitthvað sérstakt?

— Nei, nei, sagði ég og kreisist fram bros.

— Viltu spyrja okkur að einhverju?

— Eh, nei, ég ætlaði bara að bjóða ykkur tryggjó.

Hversu hallærisleg gat ég verið? Langaði til að
segja: „Æ, sorry, ég tala bara við ykkur seinna“, en
allt í einu var ég búin að opna tryggjópakkann og
bjóða þeim að fá sér.

Þær störfðu á mig eins og ég væri að bjóða þeim
úldinn¹⁷⁴ fisk. Svo sagði ein þeirra:

— Það má sko ekki vera með tryggjó í skólanum.

— Ha?

— Við megum ekki vera með tryggjó í skólanum
og alls ekki í tímum.

— Vá ... emm, ekki einu sinni í frímínútum?

174 Úldinn fiskur er gamall og illa lykrandi fiskur.

— Nei.

— Af hverju ekki?

— Bara, þetta eru reglur skólans.

— Vá, en geðveikt! Er þetta leikskóli eða
grunnskóli? Það má sko alveg á Íslandi, sagði ég.

— Ekki hér. Mér þykir það leitt, annars hefði
ég alveg fengið mér, sagði hún og brosti örhlíð
afsakandi.

— Ókei, sagði ég og stakk upp í mig þremur
stykkjum og byrjaði að smjatta¹⁷⁵ og smjatta á
meðan þær störfðu hneykslaðar á mig.

Ég vissi ekki hvort ég ætti að vera eða fara og
sá sorglega mikið eftir að hafa reynt að troða mér
inn í hópinn. Ég stóð fyrir utan klíkuna og blés
risastórar tryggjókúlur með hjartað bankandi í
brjósti mér þangað til bjallan hringdi inn.

Hversu óspennandi gat tilvera mín verið?

175 Að smjatta er að tryggja þannig að það heyrst vel, með
opinn munninn.

Eftir hádegisdag var tvöfaldur náttúrufræðitími og við áttum að finna ákveðnar tegundir jurta úti í skógi. Þegar Annika spurði hvort ég vildi vera með henni sagði ég bara já og brosti. Allt var betta en að villast aftur.

Verkefnið var að leita að plöntum eftir myndum á blöðum. Ég var ánægð með þetta verkefni þar sem ég þurfti ekki að skilja þýsku. Annika sagði mér líka að ég mætti ekki vera með tyggjó. Ég svaraði bara: *En leiðinlegt* og teygði það út úr mér í nærbuxur og sneri því í hringi. Anniku fannst þetta gífurlega fyndið og við skellihlógum á meðan við leituðum að brenninetlum.¹⁷⁶

Síðasti tími dagsins var þýska hjá Frau Richter. Ég var nýsest þegar hún kom næstum því

176 Brenninetla er jurtt sem mann sviður undan eftir að hafa snert hana.

hlaupandi með eldrauða ruslafötu í hendinni.

Ég leit undrandi á hana en hún stóð grafkyrr og starði hvasst á mig. Ég hélt að ég ætti að ydda blyantinn minn og því gerði ég það ofan í ruslafötuna. Þá varð hún alveg brjáluð. Fyrst skildi ég ekki neitt en þegar hún var búin að öskra orðið *kágunni* minnst tíu sinnum, þá fattaði ég að málið snerist um tyggjóid. Ég blés risastóra kúlu, sogaði hana aftur upp í mig og skyrpti slummunni beint í fötuna. Þrír strákar klöppuðu hátt saman lófum en hættu því þegar Frau Richter sneri sér við og skipaði þeim að hætta þessum fíflaskap.

Í lok tímans tilkynnti hún mér að ég ætti að síja eftir og skrifa upp heillangan texta. Ég varð mjög hissa.

Hún sendi mér gervilegt bros og sagði um leið og hún raðaði blöðum vandlega í bunka:

— Þú hefur átt að hlusta á stelpurnar og láta vera að fá þér tyggjó. Reyndu ekki aftur að dreifa því um skólann.

Kerlingarherfa,¹⁷⁷ ljóta, leiðinlega kerlingarherfa, tautaði ég á meðan ég skrifaði textann upp.

177 Kerlingarherfa er niðrandi orð sem þýðir ljót kona.

Örugglega var hann um hversu ömurlega illa ég hafði hagað mér. Mig langaði svo heim til Íslands að ég var næstum farin að gráta en reiðin bjargaði mér. Ég lofaði sjálfri mér því að ég myndi aldrei gráta fyrir framan þessa hundleiðinlegu konu. Um leið og ég kláraði rétti ég henni blaðið og sagði á íslensku:

— Þú ert helvítis norn!

— Afsakið? sagði hún og glennti upp augun.¹⁷⁸

— Vertu blessuð, sagði ég þá mjög skýrt á þýsku.

Gekk svo út og í átt að hjólinu mínu.

Einnitt þegar ég sneri lyklinum í hjólalásnum, heyrði ég ákafa rödd Akams.

— Ég hefði alveg getað sagt þér að það er bannað að vera með tyggjó.

— Hvað kemur þér við hvað ég gerir?

— Það er ekkert gott fyrir þig að brjóta reglurnar. Þú eignast þá bara vini sem finnst það kúl, svona eins og Anníku.

¹⁷⁸ Að glenna upp augun er að galopna augun, gera þau viljandi stærri.

— Skárra en að eignast þína vini, sagði ég.

— Hverja? Hvaða vini?

— Til dæmis þessa stráka sem voru að böggja mig í gær, sagði ég og teymdi hjólið áfram.¹⁷⁹

— Þeir eru ekki vinir mínir, sagði hann og skokkaði til að geta verið samferða mér.

— Nú! Eru þeir kannski óvinir þínir?

Þá sagði hann ekki neitt svo ég spurði aftur.

— Já, eiginlega, svaraði hann og leit niður fyrir sig.

— Segðu þeim allavega að láta mig í friði. Og hættu að elta mig og segja hvað ég eigi að gera.

Ég er ekki barnið þitt.

— Ég var ekki að elta þig.

— Hvað þá?

— Mig langaði bara til að segja þér að vera ekki að æsa Frau Richter. Þú græðir ekkert á því.

— Gerir þú aldrei neitt sem þú mátt ekki?

Hann svaraði engu. Ég hefði alveg getað stokkið á hjólið og hjólað á fullu heim en einhvern veginn langaði mig ekki til þess. En mig langaði heldur ekki að láta Akam tala við

¹⁷⁹ Að teyma hjól er að halda um stýrið og ýra hjólinu áfram.

mig eins og smákrakka. Við gengum áfram í dauðapögn. Þegar ég hafði hlustað á hann andvarpa aftur og aftur, spurði ég hann af hverju hann talaði miklu betri ensku en hinnir krakkarnir í skólunum.

— Pabbi kenndi mér ensku.

— Gott hjá honum.

— Hann var sko mjög góður í ensku af því hann var í háskóla í London.

— Frábært.

Svo gengum við áfram í vandræðalegri

stemningu þangað til hann ræskti sig og sagði:

— Er gott að búa á Íslandi?

— Miklu skárra en hér.

— Af hverju?

— Bara, út af öllu.

— Hvernig þá?

— Maður fær að vera með tyggjó í skólunum, svona til dæmis.

Þá hló hann og mér brá því hann hlær jafn innilega og litið barn sem er kitlað. Þegar ég leit á hann sá ég að augu hans geisluðu af húmor. Ég gat ekki annað en brosað. Stuttu seinna,

þegar ég ætlaði að stökkva upp á hjólið, sagði hann:

— Segðu mér meira frá landinu þínu.

— Hvað viltu vita?

— Bara, allt.

— Lestu þá um það á netinu.

— Ernu flóttamenn þar?

— Já.

— Margir?

— Slatti.

— Ernu Kúrdar þar?

— Hverjir?

— Ernu kúrdískir flóttamenn þar?

— Veit það ekki.

— Veistu hvað Kúrdar eru?

— Já.

— Segðu mér það þá.

— Æ, nei, ég veit það ekki, en þú?

— Já, sagði hann ögn hneykslaður. — Ég er

Kúrði.

— Ertu ekki Sýrlendingur?

— Ég bjó í Kúrdistan og ég er Kúrði, svaraði hann óvenju hvass.

— En mamma þín og pabbi?

— Mamma er Kúrdi og pabbi var það líka.

Við þessi orð gat ég ekki annað en stoppað og litið á hann. Hann starði beint niður fyrir sig og virtist halda um myndina í jakkavasanum. Pabbi hans var sem sagt dáinn.

— Það er leitt að heyra, sagði ég.

— Það er langt síðan.

— En leiðinlegt, sagði ég.

Enn einu sinni vissi ég ekkert hvernig ég ætí að haga mér og skammaðist mín fyrir að hafa verið leiðinleg við hann.

— Kúrdistan er sko hluti af Sýrlandi, Íran, Írak og Tyrklandi, sagði hann.

Ég hafði á tilfinningunni að hann vildi tala um eitthvað annað en pabba sinn.

— Vá, sagði ég og fannst ég hljóma kjánalega en bætti svo við:

— Ég veit hvar þessi lönd eru eða svona nokkurn veginn en ég vissi ekki að Kúrdistan væri til.

Mig langaði mest til að taka utan um hann.

Á sama tíma fannst mér það geta orðið það

asnalægasta sem ég gæti gert í dag. Ég bauð honum tryggjó og við brostum þínulítið á meðan við byrjuðum að smjatta á því. Ég blés upp svo stóra kúlu að hún sprakk beint í andlitið á mér og þá skellti hann upp úr og ég líka.

— Hvaða tungumál er talað á Íslandi? spurði hann þegar við vorum næstum komin niður í bæ.

— Íslenska.

— Íslenska, endurtók hann hugsi.

— Við erum sko bara þrjú hundruð og fimmtú þúsund manna þjóð en eigum samt okkar eigið móðurmál, sagði ég stolt og leið eins og amma talaði í gegnum mig.

— Bara þrjú hundruð og fimmtú þúsund? Er erfitt að læra málið?

— Já, það er mjög flókið. En tungumálið er okkur líka mjög dýrætt.¹⁸⁰

Við röltum áfram í rólegheitum. Akam vildi víta allt um Ísland.

— Mig langar til að flytja til lands án fordóma¹⁸¹ og eineltis.

¹⁸⁰ Dýrætt er það sem er mikils virði.

¹⁸¹ Sú/sá sem er með fordóma dæmir fólk fyrir fram.

— Vertu ekki svona barnalegur, sagði ég. — Þá skaltu að minnsta kosti ekki flytja til Íslands.

Hann dæsti¹⁸² og hægði ferðina.

— En það eru samt flestir mjög almennilegir þar, bætti ég við. — Einu sinni átti að reka stelpu frá Afganistan og fjölskyldu hennar úr landi en það var hætt við það af því að krakkarnir í skólunum hennar mótmæltu því.

— Þú ert að bulla!

— Nei, þetta er alveg satt, sagði ég og sýndi honum stolt myndir af mótmælunum í símanum mínum.

— Þetta myndi aldrei gerast hérna í Þýskalandi.

— Af hverju ekki?

— Af því að það eru svo margir sem þola ekki flóttafólk.

— Það er líka til þannig fólk á Íslandi.

— Já, en það færu ekki margir úr skólunum okkar í kröfugöngu ef það ætti að reka mig úr landi.

— Ertu viss?

— Handviss.

¹⁸² Að dæsa er það sama og að andvarpa.

— Af hverju?

— Kannski af því að við verðum aldrei alveg, þýsk, sko svona þýsk, þýsk. Við verðum alltaf flóttafólk hér. Eða það held ég. Alltaf innflytjendur.

— Verð ég það ekki bara líka?

— Nei.

— Af hverju ekki?

— Þú ert frá landi sem fólk vill fara til, ég er frá landi sem fólk vill fara frá. Þú ert ekki frá landi sem fólk vill forðast og vill helst ekki vita að sé til.

Við þögðum og gengum stefnulaust¹⁸³ áfram.

Þegar við gengum fram hjá ítalska pitsu-staðnum fattaði ég hvað ég var orðin svöng og mundi að ég var með þrjátíu evrur í buxnavasanum. Aðra skýringu hef ég ekki á því hvernig ég endaði með Akam á tveggja manna borði fyrir framan Fiorentini í dásamlegu veðri. Mér fannst yndislegt að sjá Akam hlæja sig máttlausan þegar ég hermdi eftir Frau Richter

¹⁸³ Þegar maður gengur stefnulaust áfram gengur maður ekki í ákveðna átt.

halda á rauðri ruslafötu og skamma mig. Hvað er betra en að hlæja með vinum sínum að eigin óförum?¹⁸⁴ Svo miklu betra en að fara heim og þurfa að útskýra og afsaka hversu misheppnaður¹⁸⁵ maður er.

Akam gaf mér líka þýska þýðingu á orðunum sem ég hafði notað um Frau Richter. Sum vildi Akam endilega læra á íslensku og ég gat ekki hætt að hlæja þegar hann reyndi að segja *helvítis, andskotans kerlingarherja*.

En svo varð hann snögglega alvarlegur og sparkaði í mig undir borðinu. Þá tók ég eftir að hann horfði stíft á þrjá stráka. Tvo þeirra þektum við úr skólanum en þann þriðja hafði ég aldrei áður séð. Sá starði grimmdarlega.¹⁸⁶ Á okkur þegar félagar hans bentu í áttina til okkar. Náunginn var hávaxinn, massaður og

184 Ófærir er þegar maður lendir í vandræðum eða veseni án þess að ætla sér það.

185 Þegar fólki finnst það vera misheppnað finnst því það vera mjög ófullkomið.

186 Að horta grimmdarlega er það sama og að horta hvass og illskulega á einhvern.

krúnurakaður¹⁸⁷ steragaur og virtist vera eldri en hinir tveir. Þegar þeir gengu í áttina til okkar fór um mig hrollur. Ég vissi að þeir myndu segja eitthvað niðurlægjandi¹⁸⁸ um Akam, líka um mig. Áður en ég náði að hugsa mig um var ég staðin upp með folkmerkið á lofti. Þeir sögðu ekkert en stöðu glottandi¹⁸⁹ á mig. Harkalegt augnaráðið sagði mér að ég skyldi gæta mín vel ef ég hitti þá aftur.

— Þú ert biluð, þú ert snarklikkuð, sagði Akam skelfingu lostinn.¹⁹⁰ — Þér á sko eftir að hefnað fyrir þetta.

— Þegðu! sagði ég. — Þú ættir ekki að vera þessi helvítis skræfa, þá finnst þeim þú bara ennþá meira spennandi.

Ég veit ekki hvort hann heyrði það sem ég sagði því þegar ég leit við var hann horfinn. Þú

187 Að vera krúnurökuð/krúnurakaður þýðir að hafa rakað af sér allt hárið.

188 Að segja eitthvað niðurlægjandi er það sama og að segja eitthvað sem sænir.

189 Að glotta er að brosa hæðnislega, hér merkir það að brosa án þess að meina það.

190 Að vera skelfingu lostinn/lostinn þýðir að vera mjög hrædd/ hræddur.

ert nú meiri heigullinn,¹⁹¹ Akam! Og heigull ertu sjálf, hugsaði ég þegar ég fann hvað fæturnir á mér skulfu.

Að vissu leyti var ég sammála Akam, líklega var ég snarklíkkuð. Af hverju þurfti ég alltaf að vera að ögra öllum og öllu?

Skíthædd og skjálfandi hjólaði ég heim.

Á leiðinni heim ákvað ég að koma við hjá Heidi. Hún var úti í garði, stóð uppi í stíga við stórt tré. Með körfu bundna um mittið á sér teygði hún sig eftir perum.

— Bíddu, ég er alveg að koma, sagði hún og brosti til mín.

Líklega sá hún hvernig mér leið þótt ég reyndi að láta ekki á neinu bera.¹⁹² Mikkið var lífið í þessum garði ólíkt þeim raunveruleika sem ég hafði flúið fyrir fimm mínútum síðan.

— Heyrðu, ég kem bara núna. Haltu aðeins við stigann.

Hún leit rannsakandi í augu mér.

— Ertu svöng?

— Nei, ég var að borða pitsu.

— Ertu þyrst?

192 Að reyna ekki að láta á neinu bera þýðir að leynd því sem í raun og veru er í gangi.

191 Heigull er sú/sá sem ekki hefur mikið hugrekki, sú/sá sem hræðist margt.

- Nei.
- Ég er þyrst, sagði hún. — Leggstu aðeins í hengiróluna á meðan ég næ í te handa okkur. Þegar hún kom aftur út í garð með jurtate í fallegum leirkatli lá ég í rólunni. Ég reyndi eins vel og ég gat að láta spennuna líða úr mér.
- Fáðu þér, þetta te róar taugarnar. Ég skar líka niður nokkrar perur. Þær eru dásamlegar. Við sátum hljóðar og borðuðum perur þangað til ég spurði:
- Veist þú eitthvað um Kúrda?
- Alveg eitthvað. Af hverju spyrðu?
- Æ, bara, það er strákur í skólanum sem er Kúrði.
- Einhver í bekknum þínum?
- Nei, hann er eldri.
- Einhver sem er skotinn í þér?
- Pottþétt ekki.
- Bara vinnur þinn?
- Ég veit það eiginlega ekki. Æ, það skipur ekki máli.
- Kom eitthvað upp á?
- Nei, nei, það hefur ekkert gerst þannig lagað.

- En hvað?
- Æi, ekkert.
- Ertu hrædd við einhvern? spurði hún þá áhyggjufull.
- Ég leit snöggt undan.
- Nei, nei, ekkert þannig.
- Ertu viss?
- Já, ég var bara að spá í hvað það væru margir innflytjendur í skólanum hér miðað við heima á Íslandi og svona.
- Hún virtist skilja að það þýddi ekki að spyrja frekar. Mig langaði alveg að segja henni frá því sem hafði gerst en fannst það samt svo asnalegt því í raun hafði mér ekki verið hóttað. Ég reyndi að tala um eitthvað annað en það var eitthvað svo vandræðalegt. Ég saknaði þess að geta rætt málin við pabba. Ég stóð á fætur og sagði:
- Ég ætli sko að drífa mig heim og klára skólaverkefni.
- En Heidi vildi ekki sleppa mér.
- Hefurðu tíma til að hjálpa mér að tína perurnar af trénu? Má þetta verkefni ekki aðeins bíða?

— Jú, jú, ég get það alveg, svaraði ég og lagði frá mér skólátöskuna.

Eiginlega vissi ég ekki hvort ég vildi vera eða fara.

— Hilda, hvað með að bjóða fjölskyldunni þinni í mat hingað í kvöld? sagði Heidi þegar við tindum síðustu perurnar af trénu. — Ég gæti boðið vinkonu minni líka. Hún er upprunalega frá Sýrlandi og þú gætir spjallað við hana. Það er nú einu sinni föstudagskvöld.

Þannig að sama föstudag og ég skyrpti stórri tyggjöslummu í rauða ruslafötu Frau Richter og gaf þýsku steratrölli fukkmerki, borðuðum við fjölskyldan mín í garðinum hennar Heidjar. Mamma hafði greinilega haldið að þetta yrði inni og mætti í allt of háum hælum sem hún gat varla gengið í á grasinu. Tvíburarnir hlupu endalast um allan garðinn eða ýttu hvor annarrí í hengirólunni. Þær stálu svo miklu af berjum og ávöxtum af runnum og trjám að þær höfðu varla nokkra matarlyst þegar þær settust loks við borðið. Við Heidi höfðum búið til

grænmetislasanja þar sem næstum allt hráefnið var úr garðinum hennar. Í eftirrétt fengum við öfnbakaðar perur með kanil, hlyn sírópi og vanillhús. Tíi að byrja með voru allir frekar stíffir.

Aisha vinkona Heidjar var mjög almennileg og spurði okkur heilmikið um Ísland. Smám saman varð stemmingin léttari. Tryggvi ræddi mikið við Aishu um Sýrland og ástandið þar.

— Rosalega er áhugavert að ræða við þig og fá að vita meira um land og þjóð. Ekkert okkar hefur kynst Sýrlendingum persónulega fyrr, sagði Tryggvi.

— Reyndar ég, missi ég út úr mér.

— Nú? spurði Tryggvi.

— Já, í skólanum.

— Hérna úti eða heima?

— Hér.

— Ókei.

— Ég er búin að kynnast einum strák, sagði ég.

— Í þínum bekk?

— Nei, hann er ári eldri en ég.

— Svo leiðis.

— Hann er reyndar Kúrdi.

VERKVIENNASTASKÓLINN

Á AKUREYRI

BÓKASAFN

— Nú? Er hann þá ekki Sýrlendingur? spurði mamma.

— Jú eða nei, hann segist vera Kúrdi.

— Ég þarf greinilega að heyra meira um þetta þegar við komum heim, sagði mamma örllítið áhyggjufull.

Hún horfði á mig yfir borðið eins og ég hefði sagt henni að ég ætlaði að giftast Sýrlendingi daginn eftir. Af hverju hafði ég minnst á Akam? Ég sem var næstum því búin að gleyma öllum vandamálum þetta kvöld.

— Ég gerði mér ekki grein fyrir því hvað við höfum farið hræðilega illa með Kúrda í Sýrlandi fyrir en ég flutti hingað til Þýskalands, sagði Aisha.

— Hvernig þá? spurði ég

— Það er svo margt. Við höfum bannað þeim að tala opinberlega á móðurmáli sínu. Við höfum bannað þeim að stofna fyrirtæki í sínu eigin landi.

— Erðu þið samt vinir hér í Þýskalandi?

— Sumir, sumir ekki.

Stemningin varð þrúgandi á ný, stelpurnar voru farnar að rífast og mamma komin í vörn.

Við kvöddum fljótlega og þökkudum fyrir okkur.

Á leiðinni heim ætlaði mamma að spyrja mig út í Akam en þá greip Tryggvi um herðarnar á henni.

— Ég held við ættum að geyma þessa umræðu aðeins, njóttum kvöldsins, elskan.

Ég leiddi tvíburana, mamma og Tryggvi löbbuðu rétt á eftir okkur, haldandi utan um hvort annað.

— Takk fyrir að kynna okkur fyrir þessu fólki, Hrafnhildur mín, sagði Tryggvi. — Þú ert nú ansi heppin að hafa rekist á hana Heidi. Og hún á þig.

— Takk!

— Þú tekur fólki auðveldlega eins og það er. Það er góður kostur. Þú mátt vita það.

— Takk, endurtók ég og varð undarlega feimin.

Ég held að þetta hafi verið í fyrsta sinn sem Tryggvi hrósaði mér almennilega. Mér leið vel með það og sá að mamma brosti sínu breiðasta. Ég vonaði að rauðvínsglösinn hjá Heidi myndu fá hana til að gleyma því að spyrja meira út í Akam. Mig langaði sem fyrst upp í herbergi og

hringja í Lindu. Langaði að segja henni frá

Akam. Henni gæti ég treyst.

Pegar ég loksins lagðist upp í rúm sá ég að Linda hafði reynt að hringja í mig tólf sinnum og sent nokkur skilaboð — *Parf nauðsynlega að tala við þig, urgent, SOS, þús hringdu!*

22

Ég hringdi. Þegar hún svaraði vissi ég að eitthvað mikið væri að. Hún grét svo sárt að ég spennist öll upp.

— Hvað, Linda? Hvað er að?

— Ekkert, æ, ekkert, svaraði hún á milli ekkasoganna.¹⁹³

Ég hafði ekki hugmynd um hvað ég ætti að segja. Linda fór eiginlega aldrei að gráta. Hún var alltaf fyrst til að hugga aðra og gefa góð ráð.

En núna var það Linda sem var niðurbrotin og hágrét. Ég óskaði þess að vera heima á Íslandi og geta sagt: *Viltu að ég komi til þín?* Og hún hefði sagt *já*. Og ég hefði hlaupið heim til hennar og huggað hana. Séð hverrig henni líði. Nú skildi ég betur orð ömmu. Hún sagði svo oft á meðan við bjuggum heima, *farðu nú að komu*

¹⁹³ Þegar maður grætur mikið með andköfum og rokum þá kallast það að gráta með ekkasogum.

við svo ég sjái hvernig þér líður, það er ekki nóg að heyra í þér. Þegar ekkasogin hættu sagði ég:

— Ég vildi að ég gæti hlaupið til þín og séð hvernig þér líður.

Hún flissaði örlítið.

— Þú talar eins og amma þín.

En svo byrjaði hún strax aftur að gráta með ekka.

— Ég vildi að þú værir hérna. Af hverju fékkstu ekki bara að vera hjá pabba þínum?

— Ég veit, sagði ég en vissi í raun ekkert. — En hvað er að? Í alvörumni Linda, segðu mér það.

Eftir langa þögn kom svarið.

— Kormákur. Helvítis Kormákur.

— Vill hann ekki vera með þér?

— Þetta er miklu verra, Habbý, svo miklu, miklu verra. Þú trúir þessu aldrei upp á mig.

— Hverju?

— Ég hata hann.

— Af hverju?

— Þú trúir þessu aldrei.

— Segðu mér það, plís Linda, segðu mér það. Þá kom þínandi löng þögn.

— Hann er búinn að senda myndir af mér út um allt.

— Ha?

— Já, hann er ógeðslegt svín.

— Ég sagði þér það. Það var ég sem lenti í honum fyrst. Linda, ég sagði þér að hann væri ógeðslega ómerkilegur. Þú hefðir aldrei átt að vera með honum.

— Þú skilur ekki neitt, Hrafnhildur, stundum skilur þú bara alls ekki neitt. Þú getur verið svo órúlega barnaleg. Ég er nakin á myndunum.

Síðan skellti hún á.

Ég fékk algjört sjokk og gekk um gólf í herberginu mínu. Svo reyndi ég aftur og aftur að ná sambandi við Lindu en hún svaraði ekki. Þá ákvað ég að fara niður og tala við mömmu. Vildi að hún gæfi mér stuðning og hlýju. En hvað átti ég að segja henni? Mig langaði niður og langaði ekki niður. Að lokum fór ég.

Ég sá í kollana¹⁹⁴ á mömmu og Tryggva við sófaendann. Fyrst hélt ég að þau væru sofandi.

¹⁹⁴ Kollur merkir hér höfuð.

Svo sá ég tóma vínflösku á sófaborðinu. Þegar ég settist í stól á móti sófanum sá ég að þau voru næstum því nakin. Ég spratt upp úr stólnum og reyndi að læðast alla leiðina upp stigan en þá heyrði ég nafnið mitt kallað og leit við. Mamma var staðin upp og reyndi að klæða sig í peysu.

— Fyrirgefðu, Hrafnhildur mín, við höldum að þú værir sofnuð, sagði mamma.

Tryggvi leitaði að gleraugunum sínum á gólfinu.

— Er eitthvað að? bætti hún við.

— Já, allt, sagði ég á meðan ég virti þau fyrir mér.

Mamma ber að neðan, stjúppabbi minn ber að ofan leitandi að gleraugunum sínum undir sófa.

— Líf ykkar væri fullkomið ef ég væri ekki til, sagði ég og hljóp grátandi inn í herbergi.

Ég var aukahlutur í minni eigin fjölskyldu og gagnslauss vinnum mínum.

— Getum við talað saman, Hrafnhildur mín?

Opnaðu nú, það mamma blíðlega, fyrir utan læstar dyr.

Ég svaraði henni með því að hækka enn meira í tónlistinni.

Mig langaði til að hringja í pabba en fékk mig ekki til þess. Hvað ætti ég að segja honum? Myndi hann trúá mér ef ég segði honum að eftir aðeins nokkra daga í nýja skólanum væru einu félagar mínir þýsk pönkarastelpa og kúrdískur flóttastrákur frá Sýrlandi? Að ég væri hrædd við óvini hans og að nektarmyndir af Lindu væru í umferð á netinu? Nei, ég gat ekki einu sinni hringt í pabba. Samt hélt ég fast um símann og horfði á myndina af okkur. Vertu sterk, Hrafnhildur, hugsaði ég og náði að lokum að sofna.

Næstu tvær vikurnar leið tíminn áfram í þoku. Spennan sem hafði verið í mér við skólabyrjun var næstum því horfin. Oft leið mér samt illa og fannst líf mitt óréttlátt. Linda hafði ekki svarað mér þótt ég hefði reynt mikið að ná í hana.

Það var erftt að lífa með því að birtar hefðu verið nektarmyndir á netinu af bestu vinkonu minni. Verst fannst mér að vilja gera allt til að vernda og hugga Lindu en geta í raun ekkert gert.

Allt í sambandi við þetta mál tók ég rosalega nærri mér. Ég gat líka alveg verið sammála henni um að líklega væri ég mjög barnaleg. Ég varð að viðurkenna að mér hafði ekki dottið til hugar að Linda hefði sofð hjá Kormáki. Sjálf hafði ég ekki einu sinni kysst strák, hvað þá stelpu. Eftir að ég kom að mömmu og Tryggva í sófanum lokaði ég mig oft af inni í herberginu

mínu. Mamma var endalaust að stinga upp á því að við tvær færum eitthvað út eða við fjölskyldan öll saman. Ég sýndi því engan áhuga.

Nenni þú ekki. Hef engan áhuga á því, farið þið

bara. Þessi svör komu auðveldlega. Ég vissi alveg að ég lét barnalega. Mér leið bara svo illa að ég þráði að fá að vera í friði. Ég vissi ósköp vel að ekkert væri eðlilegra en að fullorðið fólk stundaði kynlíf en líka að það væri jafn óeðlilegt að börn horfðu á það. Mamma reyndi einu sinni að ræða þetta við mig en ég tók fyrir cyrun. Hún hélt örugglega að mér liði aðallega illa út af þessu atvikki. Mér var undarlega sama um það. Hún lét mig þá frekar í friði. En hún reyndi samt oft að málgastr mig. Stundum kom hún inn í herbergið mitt þegar hún hélt að ég væri sofnuð og strauk blíkðlega yfir ennið á mér. Ég þóttist þá sofa og ekki taka eftir því.

Oft var ég ein heima. Það góða við það var að ég hafði nægan tíma fyrir heimanámið. Smátt og smátt skildi ég meira í þýskunni. Mér fannst eiginlega ótrúlega gaman að læra hana.

Við Annika byrjuðum á verkefnum um Katrínu og Merkel. Aðallega lærðum við saman á bókasafninu í skólanum en tvisvar sinnum heima hjá henni. Í bæði skiptin var hún ein heima. Hún var ofsalega hjálpsöm og fjörug og ég gleymdi oft öllum leiðindum þegar við vorum saman. Ég hefði samt alveg viljað vera án reykingafyllunnar sem var alltaf af henni. Það góða var að hún pantaði oft pitsu handa okkur og borgaði með kortinu hans pabba síns.

Ég var búin að lofa sjálfri mér að skipta mér ekki meira af Akam. Og ég stóð við það þar til ég komst að því að ég þurfti að skila heima-dæmum í stærðfræði sem ég gat ómögulega leyst sjálf. Ég bað Anníku að hjálpa mér en hún sagðist kunna enn minna en ég.

Mamma sá óleyst dæmin á skrifborðinu mínu og bentu mér á að Tryggvi gæti örugglega kennt mér stærðfræði. *Nei, takk, sagði ég strax. Get alveg gert þetta sjálf eða fengið vin minn til að kenningu mér þetta.* Mamma spurði þá hvort það væri þessi sýrlenski sem ég hefði minnst á heima hjá Heidi

en ég sagði *Nei, hann er þýskur, og má ég ekki bara eiga mína vini í friði, sama hvaðan þeir koma?*

Éinn daginn gekk ég því hikandi að gráa og drungalega¹⁹⁵ skotinu hans. Hann var á sínum stað og sat boginn yfir hýtum blöðum. Hann lét sem hann tæki ekki eftir mér. Mig langaði mest til að strunsa í burtu og gefa skít í þessi dæmi. En ég þorði það ekki og sagði því eins kaeruleysislega og ég gat:

— Ég var að spá hvort þú gætir hjálpað mér aðeins með heimadæmin fyrst þú telur þig vera svona góðan í stærðfræði?

Þegar hann leit upp krossþrá mér. Við hægri augabrunina var langur skurður og blátt og gult glóðaraugað¹⁹⁶ sýndi að Akam hafði lent í einhverju hræðilegu. Ég beygði mig niður að honum og lagði höndina varlega á enni hans. Við höfðumst í augu og ég hefði þurft að vera blind til að sjá ekki óttann og reiðina í dökkbrúnu augnaráði hans. Titrandi stundi ég upp:

— Hvað kom eiginlega fyrir?

¹⁹⁵ Drungalegt þýðir dimmt og skuggalegt.

¹⁹⁶ Glóðarauga er maríð svæði í krningum auga.

— Ekkert.

— Víst.

— Nei, ekkert.

— Jú, segðu mér það, gerðu það, segðu mér það.

Eitt augnablik horfði hann undrandi en ögn

hlýlegra á mig. En svo færði hann höfuðið

snögglega til og hélt áfram að reikna.

— Ég datt á hjóli.

— Já, en þú ert aldrei á hjóli.

— Jú, heima.

— Ertu að segja satt?

— Láttu mig fá dæmin.

— Hvernig veistu að ég er með dæmi?

— Láttu mig fá þau.

Hikandi rétti ég honum blöðin, hann leit á þau.

— Þú verður síðan sjálf að skrifa þetta upp.

Þetta eru fimmítu stiga dæmi, ég reikna þetta upp

á þriáttu og fjögur stig. Ef það eru engar villur þá

fattar Herr Schneider strax að þú hafir fengið

hjálp. Skilurðu ekkert af þessu?

— Takk, jú, eða sko, nei, ég skil eiginlega ekkert.

Jú, kannski fyrstu tvö dæmin.

Þá brosti hann pínulítið og leit á mig.

— Þú verður samt að ná prófunum. Dæmin
gilda bara förtútu prósent.

— Takk.

— Takk hvað?

— Fyrir að segja mér það. Já, og fyrir að ætla
að hjálpa mér. En hérna, hefði ekki þurft að loka

skurðinum? Fórstu til læknis?

— Til hvers? Þetta grær, sagði hann og bentu
vinstura megin á ernið á sér.

Par var annað ör.

— Ertu aldrei hræddur að vera hérna?

— Hvar?

— Í þessu skoti?

Hann stóð á fætur og tók blöðin saman.

Ég elti hann.

— Það ber enginn neinn í þessum skóla, þá er
hann búinn að vera, sagði hann og bentu á
stálgráa öryggismyndavél.¹⁹⁷

Mér brá örlítið og hikaði við.

— Engar áhyggjur samt, hún nær ekki inn í
skotið og það fær enginn að vita að ég er með

¹⁹⁷ Myndavél sem oft er á húsveggjum og tekur upp myndbönd sem hægr er að skoða seinna ef þörf er á.

dæmin þín, sagði hann og klappaði á
bakpokann.

Í hjarta mínu fann ég að ég græti ekki látið
sem Akam væri ekki til. Væri ég þá ekki að
flýja sjálfa mig?

Næsti tími var saga hjá Heinz-Otto. Hann var
öðruvísi en flestir kennarar sem þýja upp úr
bókum og glærum eins og vélmenni. Heinz-Otto
hugsar upphát, spjallar og skáldar um leið og
hann kennir. Og hann var eini kennarinn sem
veitti mér sérstaka athygli. Hann kom reglulega
að borðinu mínu og þýddi fyrir mig lykilorð¹⁹⁸
svo ég græti betur fylgst með umræðum í
beknum. Auðvitað skildi ég ekki nærri allt en
vissi offast hvað var verið að tala um. Ég var líka
orðin dugleg að kynna mér efnid sjálf, lesa um
það á ensku og svo stundum aftur á þýsku.

Nú hafði umræða um frönskku byltinguna
enn og aftur leitt til þælinga¹⁹⁹ um réttlæti.

Gerechtigkeit, Gerechtigkeit, heyrði ég Heinz-Otto

198 Lykilorð merkir hér orð sem eru oft notuð í umræðum eða
skrifum um ákveðin mál.

199 Þælingar eru það sama og hugsanir eða það þegar maður
spár í eitthvað.

segja aftur og aftur. *Justice*, endurtók hann þegar hann gekk fram hjá borðinu mínu.

— Getið þið nefnt dæmi frá okkar tímum um fólk sem tekur réttlætið í sínar hendur²⁰⁰ eins og gerðist í frönsku byltingunni?

Hann horfði á mig eins og hann biði eftir svári. Ég leit vandræðaleg undan og var fegin þegar Wibeke svaraði:

— Greta Thunberg er gott dæmi. Svo rökstuddi²⁰¹ hún svarið í löngu máli á fullkominni þýsku og brosti síðan, ánægð með sig.

En Heinz-Otto var ekki á því að sleppa mér svo auðveldlega.

— Hvað gerðist á Íslandi eftir bankahrunið árið 2008, Hrafnhildur?

Nei, ekki aftur, hugsaði ég og dæsti. Eftir stutta umhugsun stamaði²⁰² ég þó út úr mér á einhvers konar þýsku:

200 Að taka réttlætið í sínar hendur er að berjast fyrir sanngími með eigin aðferðum.

201 Að rökstyðja er að útskýra af hverju eitthvað er eins og það er, eða af hverju manni finnst eitthvað.

202 Að stama er þegar fólk gerur ekki talað án þess að stoppa oft í miðju orði.

— Það varð bylting.²⁰³ Með pottum og pönnum.

— Já, svo þú talar þýsku, sagði hann og klappaði saman höndum. Wibeke lyfti brúnum, Annika var sú eina sem klappaði með. Ég roðnaði niður í tær og langaði til að hverfa inn í mig.

Heinz-Otto sagði þá frá Íslandi og búsaðalda- byltingunni²⁰⁴ rétt eins og hann hefði sjálfur verið á staðnum þegar fólk flyktist niður á Austurvöll og mótmælti spillingunni sem hrunið opinberaði. Hann endurtók í sífelli orðin *kröfa um réttlæti, kröfa um réttlæti*. Í lok tímans spurði hann:

— En hvað getið þið gert? Getur einn einstaklingur einhverju breytt í samfélaginu?

Enginn svaraði, allir vildu komast sem fyrst út úr tímanum. Ég starði fast niður á brúnt skóla- borðið. Ég óttaðist að hann spyrdi mig fleiri spurninga. En mér leið líka illa vegna þess að þessi umræða um réttlæti hreyfði við mér. Ég hugsaði um Lindu en líka Akam. Ég vissi vel að

203 Byling er þegar fólk ákveður að mótmæla einhverju harðlega, stundum með ofbeldi.

204 Búsaðaldabyltingin átti sér stað árið 2008 og árið 2009 þegar Íslendingar mótmæltu með pottum og pönnum hegðun sjóormálamanna í efnahagskreppunni árið 2008.

hann hafði ekki dotið á hjóli og mig langaði að vita sannleikann. En væri samt ekki best að þekkja hann ekki og þurfa ekki að hafa þessar áhyggjur?

Því betur sem ég hugsaði málið því ákveðnari varð ég í að ná sambandi við Lindu, hvað sem það kostaði. Ég gat ekki verið sá auli að vilja ekki vita hvað hefði komið fyrir bestu vinkonu mína. Getur verið að þeir sem beiti óréttlæti²⁰⁵ treysti á að skömmin fái fórnarlömbin til að þegja? Var það málið hjá Lindu, sem var venjulega svo sterk og hugrökkt?

Ósjálfrátt rétti ég upp hönd. Hinir nemendurnir andvörpuðu, svekktir að komast ekki strax í frímínútur. Ég spurði:

— Getur verið að skömm eða lítið sjálfstraustr komi í veg fyrir að einstaklingar leiti réttlætis?

Ég skildi ekki hvernig ég þorði að spyrja. Heinz-Otto starði á mig. Hafði hann ekki skilið mig?

Einhverjir fóru að taka saman.

— Bíðið, sagði hann og lyfti annarri hendinni.

— Heyrðuð þið spurningu Hrafnhildar?

205 Að beita fólk óréttlæti er að koma fram við það á ósanngjarnan hátt.

Svarið er já, algjörlega. *Ganz klar*, sagði hann.

Einstaklingum gæti líka verið hóttað. Þeir gætu óttast að missa eitthvað, starf, stöðu í samfélaginu, jafnvel eignir. Hverjir eru tilbúnir að fórna öllu fyrir réttlætið þegar á reynir? En, sagði hann og hækkaði róminn um leið og hann stöðvaði nokkra nemendur í dyrunum. — Hugsid um mátt einstaklingsins þegar kemur að réttlæti. Við þurfum svo víst að fara að halda áfram í bókinni, bætti hann við ögn þreytulega.

Ég var að pakka niður bókunum mínum, djúpt hugsandi, þegar Heinz-Otto sagði skýrt á þýsku:

— Mjög góð spurning, Hrafnhildur. Sem betur fer er til fólk sem berst fyrir réttlætinu. Stundum verða aðrir að rísa upp til varnar þeim sem bera skömm eða er jafnvel hóttað.

Það var eins og hann læsi hugsanir mínar.

Hann minnti mig aftur á pabba. Þeir tala báðir af svo miklum eldmóði²⁰⁶ og horfa svo síft á mann að það er eins og þeir ætli inn í mann.

206 Fólk með mikinn eldmóð hefur mikinn áhuga og orku til að vinna að einhverju ákveðnu málefni.

Ég steig eitt skref til baka og brosti. Þá var eins og hann áttaði sig. Hann sagði vingjarnlega:

— Þú verður orðin altalandi á þýsku um áramótin ef þú heldur áfram að leggja þig fram.

— Takk, ég stefni að því, svaraði ég.

Við urðum samferða út úr stofunni og mér sýndist Wibeke gefa okkur illt auga. Hún hvíslaði einhverju að Birthe vinkonu sinni. Mér var undarlega skítsama.

Seinni hluta dagsins vorum við Annika heima hjá henni. Við breiddum úr okkur í glæsilegri borðstofunni með fartólur og pitsu en ég átti erfitt með að einbeita mér. Ég var úrvinda²⁰⁷ af þreytu og áhyggjum. Ég bað á endanum um að fá að leggja mig aðeins á sófanum.

— Já, ekkert mál, ég held bara áfram með verkefnið, sagði Annika og hamraði á lyklaborðið eins og reyndur forritari.

Það var farið að dimma þegar ég vaknaði í svitabaði undir bleiku ullarteppi. Annika talaði í símann úti á verönd en kom inn þegar hún sá að ég var vöknuð.

— Hver er Linda? var það fyrsta sem hún sagði.

— Ha, Linda? sagði ég eins kæruleysislega og ég gat en tókst ekki að leyndu geðshræringu²⁰⁸

²⁰⁷ Að vera úrvinda er að vera mjög þreytt/þreyttur.

²⁰⁸ Geðshræring getur þýtt það sama og stress eða uppnám.

minni. Mig hafði dreymt að ég væri á skólalóðinni og þar var Linda að flýja gaurana sem við Akam sáum á pitsustaðnum. Hún kallaði dauðhrædd á mig. Akam stóð hjá mér og ég sagði honum að fela sig, því þeir ætluðu að drepa hann. Svo birtist Heinz-Otto allt í einu og sagði reiður á svip: Er þetta réttlæti?

— Þú kallaðir svo oft Linda, Linda, á meðan þú svafst.

Mér fannst eins og Annika sæi í gegnum mig.

— Er það kannski kærastan þín á Íslandi? sagði hún og brosti stríðnislega.

— Nei, alls ekki. Svo er ég ekki lesbísk, sagði ég. — Það er vinkona mín, besta vinkona mín.

Og þá réð ég ekki við grátinn. Ég sagði Anniku allt. Allt um myndirnar og Kormák og að Linda vildi ekki tala við mig. Ég sagði frá því að ég hefði verið að kynna mér hefndar- og hrelliklám.²⁰⁹ Að gerandinn²¹⁰ slyppi oftast við refsingu. Að lögin

209 Hefndar- og hrelliklám eru hugtök um það þegar einhver reynir að hefna sín eða koma illa fram við aðra með því að nýta sér nekt þeirra, til dæmis með því að bitra nektarmyndir eða -myndbönd af þeim á netinu.

210 Gerandi er stú/sá sem brytur á öðrum, gerist sek/sekur um eitthvað sem særir eða meir einhvern annan.

náðu yfirleitt ekki utan um þessa nýju glæpi á netinu. Og að fórnarlömbin skömmuðust sín of mikið til að segja frá og þorðu sjaldnast að kæra til lögreglu.

Annika hafði auðvitað heyrt um svona mál. Hún hélt lengi utan um mig í sófanum og var djúpt hugsi. Loks spurði hún:

— Hvernig myndi þér líða ef þú værir hún?

— Ég myndi skammast mín rosalega mikið. En ég væri líka ógeðslega reið.

— Myndir þú kæra hann?

— Nei, ég held ég myndi ekki þora það.

— Myndir þú vilja að einhver annar gerði eitthvað í málinu?

Þá varð ég hugsi. Þegar Kormákur birti myndina af mér var ég sjálf ekki tilbúin að hringja í hann.

En ég var fegin að einhver annar gerði það. Samt var það sakleysisleg mynd miðað við myndirnar af Lindu. Hvað myndi ég vilja í hennar sporum?

— Já, ég myndi líklega vilja það, sagði ég og þurrkaði tárin með erminni.

— Þú manst hvað Heinz-Otto var að tala um í dag.

— Já, ég veit.

Nú skildi ég betur hvað það merkir að vera vinur í raun. Það var að vera einmitt eins og þessi stelpa við hlið mér í sófanum. Í annað sinn á stuttum tíma hafði Annika skrygjað hvernig mér leið og komið fram við mig af innsei.²¹¹ Miklu meira innsei en mér fannst ég hafa sjálf. Hvað gæti ég gefið henni á móti?

— Ég verð að flyta mér heim. Mamma og Tryggvi ætla í bíó í kvöld og ég á að passa

stelpurnar, sagði ég og klæddi mig í gallajakka.

Ég hafði varla sleppt orðinu þegar Annika hafði hent yfir sig svörtum leðurjakka. Það glamraði í stálkeðjunum þegar hún skaut inn á það.

— Ég kem með og hjálpa þér, kallaði hún.

Það þýddi ekkert að mótmæla. Svo það hún mig að koma snöggvast inn á það. Hún var að lita varirnar á sér fjólubláar.

— Lokaðu augunum, skipaði hún mér glaðlega.

Ég hlýddi. Fann fyrir kitlandi maskara, augnblyant og dansandi púðurbursta á kinnunum. Að

211 Að hafa gott innsei er að hafa næma tilfinningu fyrir öðru fólki og líðan þess.

lokum málaði hún varirnar af vandvirkni. Svo lyfti hún blíðlega undir hökuna á mér.

— Þú ert ótrúlega falleg, sagði hún hlýlega. Ég gat ekki annað en brosað þegar ég sá mig í speglinum. Varirnar appelsínugular og flöskugrænn maskarinn dró fram geislandi græn augun.

Hárið á mér var eins og leifrandi rautt bál í kringum andlitið. Mér fannst frelsandi að geta brosað við sjálfri mér í fyrsta sinn síðan við fluttum hingað út. Augu okkar Anniku mættust í speglinum og við brostum hvor til annarrar. Hún dró mig nær sér og tók mynd af okkur á símann

sinn. Svo strauk hún hendi niður eftir baki mínu og yfir mjaðmirnar.

— Bara svo þú vitir það þá er ég bæ. Sko bæsexual.

— Er það? Ég gat ekki leynt því hvað ég var hissa.

— Engin pressa, bara róleg, sagði hún og hló að viðbrögðum mínum. — Vildi bara að þú vissir það áður en þú heyrðir talað um það í skólanum, fyrst við erum byrjaðar að hanga svona mikið saman. Hún var rokin fram áður en ég náði að segja fleira.

Þessi stelpa var alltaf fljófari en ég að hugsa og framkvæma. Ég reimaði á mig skóna. Annika var farin að tala við einhvern fyrir utan og ég giskaði á að pabbi hennar væri kominn heim.

Ég hafði ímyndað mér að Annika myndi rétt svo helisa pabba sínum og hjóla af stað. En hún faðmaði hann innlega, kúrdi svo eins og lífill ungi í fangi hans. Ég stóð tvístígandi²¹² og vandræðaleg á planinu. Hugurinn leitraði heim til Íslands og ég óskaði þess að geta sjálf falið mig í faðmi pabba.

Ólíkt Anniku var pabbi hennar hávaxinn og sterklegur. Hann var líka læknalegur í útliti, svona sprittlegur. Hárið vel greitt og fötin snyrtileg. Virðuleg svört gleraugu römmuðu inn vingjarnleg augun. Hann gekk til mín ákveðnum skrefum og mig langaði mest til að flýja. Ég gat ekki hugsað mér enn eitt spurningaflóðið.

— Dietrich, Dietrich Holz, gleður mig að kynnast þér, sagði hann.

Bros hans var hlýtt eins og bros Anniku.

— Þú hlýtur að vera Hilda, íslenska stúlkan sem Annika talar svo mikið um.

212 Að vera tvístígandi er það sama og að vera hikandi.

— Sæll, sagði ég og gat ekki annað en tekið í úrétta hönd hans, sterka og hlýja.

— Erðu þið að fara eitthvað, stelpur?

— Mamma hennar bað okkur að passa litlu tvíburasystur hennar, sagði Annika. — Þær eru svo fjörugar að það er eiginlega ekki hægt að vera ein með þær.

— Ég sem ætlaði að grilla lax, en þú ert kannski búin að troða þig út af pitsu? spurði hann og glotti til Anniku.

— Nei!!!.

— Ég þekki þetta nei, sagði Dietrich og hristi höfuðið góðlátlega. — Getur þú ekki kennt þessari stelpu að borða fisk, Hilda? spurði hann um leið og hann lyfti innkaupapaknum úr bílnum.

— Kannski ef hún fær að koma með okkur í bústaðinn í haustfríinu, sagði Annika og horfði biðjandi á pabba sinn.

Hún kunnir greinilega að vefja honnum um fingur sér.²¹³

213 Að vefja einhverjum um fingur sér er að hafa gott lag á einhverjum, svo gott að viðkomandi gerir næstum hvað sem er fyrir mann.

— Það má ræða það, sagði hann brosandí.

— Hringdu þegar þú vilt að ég sæki þig.

Ótrúlegt hvernið Annika virtist geta snúið öllu sér í hag, hugsaði ég. Samskipti hennar við pabba sinn voru svo hlý og áreynslulaus að ég fann fyrir smávegis afbrýðisemi.

Annika var frábær. Samt kveið ég fyrir því að koma með hana heim í fyrsta sinn.

Mamma missti andlitið þegar hún sá Anníku og starði á hana með vandlætingarsvip.²¹⁴ Ég skammaðist mín. Tryggvi hafði þó vit á því að heilsa henni. Hann reyndi að babla eitthvað á þýsku en var feginn þegar Annika stakk upp á að tala ensku. Áður en ég vissi af voru þau Tryggvi kominn í djúpar samræður um Ísland. Annika vitnaði í allt sem við höfðum rætt við gerð verkefnisins og hljómaði eins og vitrasti unglingur Eyrópu. Tryggvi féll alveg fyrir þessu og virtist varla trúa eigin eyrum. Ég hafði ekkert sagt þeim sérstaklega frá Anníku. Bara að ég þyrfti stundum að hitta vinkonu til að vinna að verkefni um Merkel og Katrínu. Annika hrósaði Íslendingum mikið. Hún talaði um árangur þeirra í alþjóðlegum stjórnmálum,

214 Þegar horft er á einhvern með vandlætingarsvip fylgir því hneykslun og tortryggni, ekki velþóknun.

frammistöðu fótballalandsliðsins á EM 2016 og hvað Björk væri frábær tónlistarkona. Svo leiddi hún talið að vinnunni hans Tryggva í Þýskalandi og hlustaði áhugasöm meðan hann sagði stoltur frá störfum sínum.

Auður og Hugrún höfðu steinþagnað þegar þær sáu Anniku í forstofunni. Það gerðist sko ekki oft. Þær tylltu sér,²¹⁵ óvenju stilltar, á efstu tröppu í stiganum og stöðu á okkur eins og hræddar mýs. Ég var fyrir löngu komin í vörn þegar ég steig inn í eldhús, viss um að mamma myndi segja eitthvað leiðinlegt um Anniku.

— Varla ætlar þessi stelpa að vera hérna með þér í kvöld, sagði hún frekar en spurði og krosslagði handleggina.

— Jú, af hverju ekki?

— Hrafnhildur, er það nú gáfulegt?

— Við erum að klára verkefni. Hún er líka ógeðslega klár, örugglega miklu gáfaðri en við tvær til sammans. Er það ekki einmitt það sem

215 Að tylla sér er það sama og að setjast niður.

þú vilt, að ég eigi gáfaðar vinkonur svo ég verði kannski einhvern tímann gáfuð sjálf?

— Hrafnhildur, vertu ekki með þetta rugl. Þetta er nú ekki það sem ég er að meina.

— Hvað þá?

— Ég held bara að þessi stelpa sé of ólík þér.

— Nú? Þekkir þú hana?

— Nei, en þið eruð til dæmis greinilega með ólíkan fatasmekk.

— En hún líkist þér, þið eruð báðar í öllu svörtu, þér ætti að líka það.

Það hnussaði²¹⁶ í mömmu þar sem hún hallaði sér að ísskápnunum og starði upp í loft. Svo leit hún á mig með undrunarsvip.

— Hva, varst þú að mála þig svona mikið?

— Nei, Annika gerði það. Hún er snillingur í förðun. Það er annað sem þið eigið sameiginlegt.

Hún gæti kannski málað þig einhvern tímann þegar þú ert að fara eitthvað fínt, sagði ég ögrandi.

Mamma hristi höfuðið og horfði á mig íhneyksluð.

216 Þegar maður hnussar heyrst eins konar fræs til marks um vanþóknun á einhverju, að manni mislíki eitthvað.

— Þú ættr að þvo þér, Hrafnhildur, þetta klæðir þig alls ekki.

Á augabragði²¹⁷ varð ég bálreið. Hvernig gat mamma leyft sér þetta? Mér fannst hún ekki þekjia mig neitt betur en Anníku. Hún vissi ekkert um mig, vildi í raun ekkert vita um mig. Hún vissi bara hvernig hún vildi helst hafa mig.

— Þú hefur alltaf haft meiri áhuga á því hvernig fólk lítur út en persónuleika þess. Þú vilt frekar spá í hvernig fólk klæðir sig heldur en hvað það hefur að segja. Ég hækkaði róminn.

— Þú ert ekki einu sinni búin að spyrja hvernig mér líði í dag. En þú leyfir þér að gagnrýna útlit mitt af því það er ekki eins og þú vilt hafa það.

Ég fann tærin koma fram í augun. En í stað þess að hlaupa upp í herbergi og loka mig af, leyfði ég þeim bara að koma og hélt áfram:

— Þegar ég eignast vinkonu hérna í Þýska-landi er hún auðvitað ekki nógu góð fyrir þig. Þú hefur ekki einu sinni helisað henni. En þú ert búin að ákveða að hún sé ekki nógu góð fyrir mig heldur. Breytir það einhverju að pabbi

217 Á augabragði þýðir það sama og umsvifalaust, undireins.

hennar er læknir? Og mamma hennar dáin? Þú gætir kannski vorkennt henni, er það ekki? Eða viltu bara halda í fordóma þína frekar en fá að vita sannleikann?

Ég hafði aldrei áður verið svona æst við nokkra manneskju.

— Er það ekki bara ég sem er ekki nógu góð fyrir þig? Eða ert þú kannski ekki nógu góð fyrir sjálfa þig? Hvað ef ég segði þér að hún væri kærastan mín? Ha, hvað myndir þú segja?

Þegar ég sá tærin í augum mömmu fékk ég sting í hjartað eins og alltaf þegar ég sé hana gráta. Samt fékk ég mig ekki til þess að hugga hana. Vissi ekki hvað ég átti að segja eða gera.

Ég gekk að vaskinum og skvetti köldu vatni framan í mig og þurrkaði mér með viskustykki. Svo strunsaði ég fram.

Sem betur fór virtust Anníka og Tryggvi ekki hafa tekið eftir neinu. Þau voru niðursokkin²¹⁸ í samtali með sjónvarpið á fullu. Ég hljóp upp á þaðherbergi.

218 Þegar einhver er mjög upptekin/upptekinn við eitthvað.

— Færið ykkur, fávitarir ykkar! hreytti ég í tvíburana sem sátu enn steinrunni²¹⁹ í stiganum.

Ég var með logandi samviskubít yfir framkomnu minni en líka fegin. Það var hörmung að sjá mig í speglinum, með maskara út á kinnar. En í augum mínum sá ég líka ákveðni sem ég vissi ekki að ég ætti til.

Ég var að laga mig til þegar mamma kom í dyragættina.

— Má ég koma inn? spurði hún og brosti daufllega.

— Já, ef þú átt grænan maskara, sagði ég og brosti örllítið.

Hún leit hlýlega á mig.

— Hrafnildur mín, það er margt rétt í því sem þú sagðir áðan. Ég get verið þröngsýn,²²⁰ fyrirgefðu. Þú veist að ég vil þér allt gott.

— Ég veit.

219 Að vera steinrunni/steinrunnin er að vera mjög hissa og hreyfingarlaus.

220 Þegar einhver er þröngsýn/þröngsýnn er sú/sá ekki skilningstök/skilningstökur og skortir jafnvel umburðarlyndi.

— Ef það er eitthvað meira en vinátta milli ykkar Anníku, þá verður bara að taka því, sagði mamma. — Þetta er sjálfsgat góð stelpa.

— Það er ekkert þannig, en hún er mjög góð vinkona mín.

— Takk fyrir að segja mér það, sagði mamma og var greinilega fegin.

— Fyrirgefðu hvað ég var æst og að ég særiði þig, sagði ég og hélt áfram að mála mig.

— Auðvitað, ástin mín. Ég vona að við getum lært að tala fallegar saman.

— Já, ég skal reyna, sagði ég, sneri mér við og tók utan um hana.

Mér fannst ég þurfa að passa hana. Ég vor-kenni henni að vera sífellt að keppast við að tröða sér og okkur öllum inn í þrönga ramma.

— Mér þykir rosalega vænt um þig, sagði ég og kreisti hana fast. — Þú ert glæsilegasta mamma í heimi. Og besti kokkurinn.

Ég meinti þetta alveg, en sagði það samt aðallega til að sjá hana brosa.

Þegar við mamma komum niður lét Annika sem hún tæki ekki eftir neinu en ég vissi betur. Skælbrosandi rétti hún mömmu höndina.

— Afsakaðu, frú Ríkharðsdóttir, ég gleymdi að kynna mig, ég heiti Annika. Afsakaðu innilega, ég tala allt of mikið.

Hún leit glaðlega til Tryggva sem var greinilega mjög hrifinn af henni.

— Hrafnhildur er búin að segja mér svo margt um Ísland að ég er líklega orðin óþolandi áhugasöm um landið. Annika talaði um hvað heimilið væri smekklegt og hvað hún elskaði skandinavíska hönnun, til dæmis Arne Jacobsen. Þegar hún spurði mömmu hvort hún væri arkitekt gat mamma ekki annað en brosað.

Loks héldu mamma og Tryggvi af stað í bíóið. Annika fór strax að leika við stelpurnar og hoppa með þeim á trampólíninu. Ef nágrannarnir yrðu pirraðir vissi ég að Annika myndi tala þá til. Yrði ég nokkurn tímann eins ráðagóð og hún? hugsaði ég þar sem ég sat í grasinu og fylgdist með þeim. Mér varð hugsað til Lindu og til orða Heinz-Ottos fyrr um daginn. Mér fannst

eins og öll pressan væri á mér. Að ég yrði að gera eitthvað, sýna hugtrekki.

— Getur þú passað þær aðeins? kallaði ég til Anniku sem kinkaði kalli áður en hún henti sér í heljarstökk.²²¹

Nú var að hrökkva eða stökkva.²²²

Ég stökk.

²²¹ Heljarstökk er þegar maður hoppar hátt upp í loft og fer aftur á bak eða áfram í kollhnís.

²²² Að hrökkva eða stökkva þýðir að flýja eða þora.